

գաւառացի թղթակիցը բացի իր թշնամիների
թիւն աւելացնելուց, չունի ուրիշ որ և է նիւ-
թական օգուտ: Այդ պատճառով աւելի հաճելի
է ինձ ձշմարտութիւնը, երբ դա նկարագիր է վ
բարեգործութեան, քան թէ չարագործութեան: Վ
Բաց եթէ թղթակիցն այնքան տարաբաղդ է որ
միշտ ստիպված է յայննել այնպիսի երևոյթներ,
որոնք հասարակութեան կամ անհատների հա-
մար հաճելի չեն, այդպիսի գեպերում թիչ անէ
թղթակիցը: Ո՞հա, այդպիսի զրութեան մէջ եմ
և ես: Միշտ լուել և հասարակային կեանքի պար-
սաւելի կողմերը ծածկել չեմ կարողանում:
Խիդս տանջում է ինձ. մի և նոյն ժամանակ՝
միսիթարող երևոյթներ չեմ տեսնում զրելով,
պէտք է գրեմ այն, ինչ որ տեսնում եմ, ինչ որ
լուս եմ, ինչ որ հաւատում եմ: Գիտեմ որ զը-
րածներից ինձ շահ չը կայ. գիտեմ որ շատերի
աչքից պէտք է լնկնեմ. զիտեմ որ ինձ վնաս
են զրածներս. զիտեմ որ բարեկամներիս ու ծա-
նօթներիս սրտին զիալչելու են զրածներս, բայց
և այնպէս՝ իմ անձնական վնասովը հասարակու-
թեան օգուտ տալ կամենալով, պէտք է զրեմ,
ունենալու իմ ուսեւ...

«Երևանում մարդ ըլ կայ.» այս է երևանցոց խոստովանութիւնը: Խրաւ, Երեանը շատ մեծ կարուսութիւն է զգում մարդու համար, եղբ այդ մարդը հարկաւոր է լինում մի որ և է պաշտօնի գլուխ լինելու: Փող, հող, ջուր, միջոցներ, արտօնութիւն ունի Երեանը, բայց բանդէտ, ամնանուէր, անաչառ: մարդիկ չունի որ, կարողանաք շահվել իր բնական և քաղաքական պարագաներից:—Ի՞նչ պաշտօնի համար էլ որ ուզում են մարդ ընտրել, խսկոյն համոզվում են որ ենթադրած պաշտօնին յարմար մարդ ըլ կայ քաղաքում, ուստի ունի էլ որ ընտրում են՝ ճարահատած են ընտրում և դէպի ընտրած մարդը վստահութիւն չունենալով, չեն էլ հաւատ ընծայում նրա խօսքին ու գործին: Արա հետեանքը լինում է այն, որ՝ ընտրած մարդն էլ տեսնելով ժողովրդի առ ինքն ունեցած պազութիւնն ու անտարբերութիւնը, առաւել ևս թուլանում է իր գործերի մէջ և վհատելով, սկսում է արհամարել իր ընտրովներին, արհամարել իր պաշտօնի նշանակութիւնը և այնուհետև մտածում է աւելի իր նիւթական շահերի մասին, և քանի թէ իր բարոյական պարտաւորութիւնների մոտ ժողովրդի օգուտների մասին:

Աեռաւոր տրևելքում, Խուժաստանի կամ Սագաս-
տանի կողմերը, Քուշանաց հետ պատերազմելուն
Ոհսովոր կլիման, տափանակիլր կեանքը, հայրեց
նիքի կարօտը հալում, մաշում էր պանդուխտ
հայ զինուորին օտար, անծանօթ աշխարհում, Ալ-
բանցից շատերը չէին վերադառնում: Այդ անում
էր պարտիկը, որ հայ ժողովուրդը անտէր, ան-
գլուխ մնայ, որպէս զի նրան կարողանայ աւելի
հետո թեամբ կլանիլ: Ընդդիմութիւն գործել
դժուար էր: Ով որ փոքր ի շատէ դժգոհութիւն
էր յայտնում, նրան ցմահ թաղում էին անել
բանի մէջ:

«Ժողովուրդը աւելի սարսափելի դրութեան լտ
մէջ էր. Աղքատութիւնը, չքաւորութիւնը պար-
սիկները ընդունել էին որպէս գլխաւոր պայման
ամբոխը հնազանդութեան մէջ պահելու համար:
Այդ պատճառով ծանրաբեռնում էին նրան ան-
տառնելի հարկերով: Բայց խորամանկ պարսկը
չէ բաւականանում միայն նիւթապէս աղքատաց-
նելով, նա աշխատում էր աղքատացնել և հո-
գեպէս, և բարյապէս և մտաւորապէս: Հայոց
սրբարանները, որոնց մէջ հայ մարդը համ աղօ-
թում էր իր Աստծուն, համ սովորում էր իր մայ-
րենի լեզուի դպրութիւնը, — փակված էին: Էկե-
ղեցիների փոխարքն հիմնել էին կրակապաշտու-
թեան ատրուչաններ: Հայոց մանուկների դաս-
տիրակութիւնը քահանանաների ձեռքից անցել էր
մոգերի ձեռքը: Հայոց խօսքը, այն լեզուն, որով
խօսում էր Աղամը և Նոյը, — արգելված էր: Հայ
մարդը պէտք է պարսկերէն խօսէր, պարսկերէն
գրէր և պարսկերէն աղօթէր:

ԱԱմեն ինչ, որ թանգ և նույիրական էր հայի
համար, ոչնչանալու վրա էր: Նրա հայրենիքը
պարսկական նահանգ էր զարձել: Նրա եկեղե-
ցին սրբագրված էր: Նրա լեզուն, այդ մայրենի
սուրբ աւանդութիւնը, խլում էին նրանից: Ա-
զատութեան փոխարէն տիրում էր բռնութիւն:
Արդարութեան փոխարէն տիրում էր անիրաւու-
թիւն: Խաղաղութեան փոխարէն տիրում էր հա-
լածանք, խռովութիւն, երկպառակութիւն: Փար-
սիկը ինքն էր սկրմանում խռովութիւնը: Ոնար-

պայման պաշտօնենքը մէջ, իսկզյան երեցնում կիրանց բնական գոյնը, իսկզյան տեսնում են ուղարք ևս միւս հասարակ մաժկանացուներիցն եղած։ Ապացոյցը ձեռքում է՝ 79-ի գեկ-
բերից սկսած՝ Երեանը ունի քաղաքային սահմարութիւն, քաղաքիս ամենաընակիր մար-
դ, թւոփ 64, վարում են քաղաքային գոր-
ո, այդ 64-ի մէջն են մեր Երևելիք հարուստ,
օք վաճառականները, մեր տոհմային և ան-
մի ազնուականներն ու աստիճանաւորները,
միջակ ու բարձր ռատումն ստացած երիտա-
րները, մինչչ անդամ միր փիլիսոփաները,
լութիւնը կարծելով, որ քաղաքը արդէն խել-
չափահաս է, աղասինց սորման ստոիկանու-
ն հոգաբարձութիւնից և չնորհեց ինքնավու-
նեան վսկեմ արտօնութիւնը, ինչ մնօ չնորհ։
օգտակար սկզբունք Բայց ինչով արդարաց-
մեր ընտրեալները տերութեան և ժողովրդի
լալութիւնները, քաղաքը պարտք չունէր, (գեղի
ի, ինքնավարութեան երկու տարին լրացած՝
ենայ 50—70,000 բուբելի պարտք, քաղաքի
ոցները, ճանապարհները այսքան քարուքանդ
դուռա չէին նոյն իսկ որիցիայի օրով ինչ-
այժմ են, քաղաքացիներից ժողոված հար-
գումարը, այսինքն քաղաքի տուրոր որ
վրա, ն

սերին առաջ էր քաշում, իսկ արժանաւոր-
ն յետ մղում: Վասերը, մասնիչները, ուրա-
երը ստանում էին փառք, պատիւ և բարձր
տօններ, իսկ ազնիւ մարդիկ անարդվում էին:
սիրութիւնը, հայրենասիրութիւնը, կրօնա-
վիթիւնը մի քրէական յանդանք էր, որ
ժմվում էր ամենասաստիկ կերպով: Պարս-
ուանի բանտերը, Սագաստանի աքսորակայ-
լցված էին այս տեսակ գոհերով: Ըողովր-
նատիր, օպտակար, ըստելինո անդամներն ու
տիրում
ուր և
ված մ
մեր ար
թիւնը
զէպի յ
ԷՄի
իսկ ին
ների մ
թիւնը

թիւ կամ պատճեն առաջ բարեկարգ առկասարիս ո-
ցնուում էին և թողնուում էին վատերին, ան-
անմասներին միայն, որպէս զի ազգը, կարցնե-
ր լաւ ու կենդանի ուժերը, բոլորովին դիակ-
ոյ, որ կարողանան հեշտութեամբ կլանել,
ութեամբ մարսել նրան:

սսմելով այդ բոլոր չարիքները, ժողովուրդը բութես-
սու չը կարողացաւ համբերել: Նա անցաւ
դանի գրօշի տակ, մտածեց ազատվել ան-
կի դրութիւնից: Մի քանի օրվայ մէջ Ար-
ստում կազմվեցաւ 60 հազարից բազկացած
անակ: Այդ քանակի մէջ, որպէս մի ամ-
մարմին, միացած էին ժողովրդի բոլոր զա-
րդերը: Նրանց առաջնորդում էին՝ հոգեո-
մութիւնը և ազնուականութիւնը, երկուուն
ոք ձեռքի տուած, երկումն էլ մի միրտ
ոգի զարձած: —Այդ միտոթիւնն էր պատ-
որ հայոց քաջերը Աւարայրի զաշտում կա-
ցին այն փառաւոր յաղթութիւնը, որը մեր
մութեան մէջ մինչև զարերի վերջը կը
որպէս մի պայծառ աստղ: Թէեւ այդ յաղ-
եանը զո՞ս գնազ մի միծ մասը ուն պատ-
րից, Տէ մեր եր-
յաց թու-
բեմն ե-
ներն ե-
պանել
սակաւ
տահած
թագաւ
որոնք
թայց ա-
րինք բ-
րին, ի-
են մեր

«Միթմանից հետո այս ապրիլ, որի վագագած է ձեր աշքի առջև, որի հոգեհանութիւնը սրբում ենք այսօր»:

Եժմ ես այդ գագաղից գուլա կը կոչեմ
անի հոգին, թող նա խօսէ ձեզ, թող նա
տիէ ձեզ մեր աշխարհի այժմեան դրու-
յան:

Եր վիճակը այժմ ի՞նչով է տարբերվում
անի ժամանակներից: Միթէ օտարի զառն
նոյնքան ծանրացած չէ մեզ վրա, որպէս
անի օրեւում: Միթէ այսօր ես մաս-

000 բուրլ էր, այժմ 55,000-ից անց-
սպեմն ժողովուրդն աւելի ծանրաբեռն-
քքերով, բայց փոխարէնը ոչ մի օգուտ
է: Բացի այն որ քաղաքի կեղառուու-
թը չը վերացաւ, բացի այն որ գիշերները
լավագերների թիւը չառացնելով ևս քա-
յժմ աւելի քիչ ժամանակ է լուսաւոր-
ան թէ ոտիկանութեան օրով, բացի
ի շատացնելը և ծախսերի ընդարձակելը.
ութեան շնորհիւ, հացավաճառների, մը-
երի և այլ պարէնավաճառների կամա-
թիւնը շարունակվում է ցայսօր ևս և
նորամանքը ապացոյց է, որ երեսնցիք
իահաս չեն:

Առաջը կարծում էր, որ ինքնավարութիւն սրբազն և փրկարար արտօնութիւն պէտք է վերջ դրվի հաղթուխների, ների, պարէնավաճառների՝ կամայական պէտք է վերջ դրվի հաղթուխների, կամայական գործառնութիւնը չարչների մենավաճան կամայականութիւնից ազատվի. շուտով առողջարար ջուր բերվի քաշուք է աղքատների և հիւանդների հաշտանուց ու հիւանդանոց շինվի. պէտք արյին դպրոց և արհեստանոց բացվի. ստորակարգ ծառայողների կաշառամնից ազատվի ժողովրդի անգրագէտ այլն և այլն. բայց ի զուր. այս բոլոր լթիւնները մնացին իբր ակնկալու և այժմ համոզված է ժողովուրդը, իայ դրոծողների օրով այդ ակնկարից և ոչ մէկը չը պէտք է իրավամենան գործիչները ժաղովրդին յուղին, ժողովրդի հաւատը ջնջեցին և նա չէ հաւատում որ ի՞նքն ավարութաւ, քան է, քան թէ ոստիկանական վարութիւնը նա այժմ ոչ մի զանազանութիւնը չէ նշմարում այժմեան քաղաքային հան գործադիր անդամների և ոստիկանապետների մէջ:

այլին մնդուկը մնանկացած է համար. քաղաքային դրոծողներ վարչութիւնը առաջաւար հեղինակութիւն ժողովրդի է կարողանում հասկեր ժողովրդի.

ոյն պարսիկը, նրյն խորամանկ, նենգա-
րամիտ պարսիկը՝ ի՞նչով են ապահով-
կեանքը, մեր ընտանիքը, մեր կայքը,
ային պրութիւնները։ Ոիթէ մեր գրու-
տանում մեզ դեպի արագ ոչնչութիւն,
լիսէնակամ կրուաս։
Աւ մոռածենք, թէ ինչ էինք մենք առաջ,
ենք այժմ։ Այդ երկու համեմատութիւն-
երկնքից մինչև գետինք հետարու-

ապրում ենք Սիւնեաց աշխարհում:
իր բնական յատկանիշներով միշտ
է մի առանձնական, ինքնուրոյն դրու-
յաստանի միւս նահանգների վերաբե-
ցնելու համար առաջ է առաջընթաց կազմու-
թիւն:

գիւղերը, անառիկ բերդերը, Ուր է տուշամբ. Ճ
ժեց քեզ. Ն
Աստուած է
Ե»... Եւ այ
ժողովրին,
զի Աստուածու
«Մեր պա
այն եկեղեց
ուակն հն քա
տելի անուն
հայը ամօթի, նախատինքի, ծաղրա-
առարկայ է զարձել. Ով որ կամենում

իր աճուրդով տուած կայքերի հա-
սալ. չէ կարողանում իր օրինական
ը յարգել տալ, ուստի և շատ հա-
սոր սնդուկը դատարկ մնայ, ինչպէս
մինչեւ որ Աստուած այցելութիւն
նք, որոնք ստանալիք ունեն քաղա-

ւթիւնից, մի որ և է 50-60 րուբ-
ամիսներով պէտք է սպասեն, շարու-
մնան վարչութեան գանձագետին և
ևն դռւրս գան, միշտ մի և նոյնը
մի կօպէկ փող չը կայ մնդուկում.
Ընդ ստացել իրանց ուժիկը։
գրութեան է մեր քաղաքացին վար-

ո՞ւ Այս բալորը տեսնելուց յետոյ,
առառվակ եմ ժողովրդի այն կարծիքին
և մարդ չը կայ»: Ընդհանրապէս
այս կարծիքը, բայց բացառութիւն-
որոնց մասին ուրիշ անգամ: — Վե-
հանեմ խղճիս գէմ, եթէ ասեմ որ Ե-
լուրդը զուրկ է բնական և գործնա-
նա բթամիտու անընդունակ չէ,
րկ է կրթութիւնից, զիտութիւնից.
չէ օրէնքի պահանջներին. նորան
առաջնորդող մարդիկ, այն ժա-
արող է գործ կատարել:
սել եմ և դարձեալ կրկնում եմ, որ
մի մեծ պակասութեան տէր են
ա չափազանց անտարբեր են դէպի
եւ գործութիւն, այս, զգուելի է այդ
թիւնը:
ա վրա, վոքր ինչ քաղաքակրթ-
ում, գուցէ ոչ մի քաղաքի բնակիչ-
ուղանան մրցել անտարբերութեան
ների հետ, բացի հին-համիջնանցի-
պախարակելին:
միմիայն իր աեփական գործերի և
այսութեան մէջ է ցոյց տալիս ե-
ասաբակային, ընկերավարչական և
բժերի նկատմամբ, նա բոլորովին
ուղած ու մեռած է: Ընարին նրան
երեցվոլս, իրաւասու, որբերի
քահանայ, տեսուչ, ուսուցիչ, հա-
ռոր և է գործի հոգատար՝ մի խօս-
յն տեղ նա ցոյց կը տայ քեզ իր
ան տարբերութիւնը: Եթէ
ա ահանջոռ չու մենի, եթէ նապի

յած, անարդ և չնչին արարած է,
և հայ ես»: Ի՞նչով ժառանգեցինք
խատինքը, —ի հարկէ, մեր վատու-
թենք մեր հայրերի անարժան, ան-
հրունդն ենք, այն հայրերի, ոէպի
նք և պատկառանք էր զգում ամեն
։ Ի՞նչով կարող ենք վերականգնել
— Ոչինչով, քանի որ մենք կը մը-
, օտարի գերի, քանի որ մենք մեր
։ տես ենք մենք,

լ տէրը չսնք լիսի։
ո հայոց Աստուածը կը խնդրէ Հա-
ծանսան ու նրա զաւակների արեան
լիքի թշնամիներից, — առաջին պա-
ն կը լինեն մեր եկեղեցականները։
ացրին Ժողովրդի սիրաը, Խլեցին

ւնը, մեսցրին նրա բոլոր կենսաւ-
և քրիստոնէական խոնարհութեան,
և համբերութեան անունով սովո-
րտուկ լինել:

եան գաղանները իրանց բարբարոս
մինը միւսի ետեից անդադար գո-
տակոսի անելով Հայաստանը, անց-
անք թողնում էին իրանց ետեից
ած, աւերմունք և բոլորովին անա-
մի երկիր։ Այսպիսի դէպքերում
երը, որոնք առաջնորդում էին ժո-
անակ նրա մէջ կեանք և քաջու-
ու, փոխանակ նրան խրախուսե-
ձնոքում պաշտպանէ իր հայրե-
էին. «Դու արժանի էիր այդ պա-
մեռքնի համար Աստված աստ-

Դատաստանը արդար Աստուած պատ-
ր կատաստանը արդար է. ինչ որ
նում, նրա գէմ բողոքել յանցանք
աեւակ խօսքերով քարոզում էին
ապաշխարէ, որ աղօթէ, որպէս
ապրկութիւնը անցնի:
Տութեան մէջ խիստ փոքր է եղել
անների թիւը, որոնք զրա հակա-
ռովել, և այդ մարդիկն են, որ պաշ-
ն թողել:

